

ONDERWATERFILMER Ed Sniijders uit Grijzegrubben bekroond met de Gouden Vin

Onderwaterfilmer Ed Sniijders.

foto Luc Lodder

Een tweede thuis onder de golven

Hij werkte dertig jaar als luchtverkeersleider, tot zijn pensioen. Sindsdien zit Ed Sniijders (64) niet stil. Als onderwaterfilmer is hij bezig aan een tweede leven.

door Bas Dingemans

Hij verontschuldigt zich meteen, zij het met een lach. „Ik ben niet goed in verhalen vertellen. Wat ik wel kan in mijn films, kan ik eigenlijk in een gesprek stukken minder. Gek eigenlijk”, zegt Ed Sniijders in het begin van ons gesprek.

Als hij eenmaal op stoom is, komen de verhalen vanzelf. Verhalen die zichzelf vertellen. Over reizen naar de Fiji-eilanden, zwemmen over riffen en confrontaties met haaien. Sniijders heeft dan ook geen alledaagse hobby. Als onderwaterfilmer heeft hij vrijwel iedere hoek van de wereld gezien. „Ik heb jaren als luchtverkeersleider voor Eurocontrol gewerkt. In de jaren tachtig heb ik een paar jaar in Jeddah (Saoedi-Arabië, red.) gewerkt. Een vriend van me dook daar veel en we hadden het er vaak over. Het kriebelde bij mij, ik wilde ook gaan duiken. Tot die vriend een duik niet overleefde. Het was een wilde jongen. Achteraf bleek dat hij wat rare dingen had gedaan, die hem uiteindelijk fataal zijn geworden. Hij wilde op 45 meter

diepte een stuurwiel uit een wrak halen. Het werd een *horrorstory*, met deuren die dicht sloegen en alles erop en eraan. Hij is uiteindelijk in het ziekenhuis overleden.” Vanwege het tragische ongeval maakte Ed Sniijders even pas op de plaats. Hij ging windsurfen op de Rode Zee. Terug in Nederland, kwam hij toch in aanraking met duiken. „Ze zochten duikinstructeurs bij de Afcant. Daar ben ik toen op ingegaan. Eerst heb ik leren duiken, daarna heb ik cursussen gevolgd om les te mogen geven.” „Ik duik nu ongeveer dertig jaar. In het begin was het gewoon leuk, puur een hobby. Maar na verloop van tijd begonnen mensen vragen te stellen. Ze konden zich niets voorstellen bij die onderwaterwe-

reld. Zeker in de jaren tachtig. Toen dacht iedereen nog dat duiken gevaarlijk was. We hebben het hier thuis nog wel eens over die periode. ‘Weet je nog, die tijd dat duiken gevaarlijk was en seks veilig?’ Dus ben ik begonnen met het maken van foto’s. Om mensen een beeld te geven van de dingen die ik onder water tegenkom.” Maar fotograferen werd filmen. „Ik wil dat een beeld een verhaal kan vertellen. Maar een foto beweegt niet. Het lukte me misschien een keer per jaar dat een van mijn foto’s echt het verhaal vertelde dat ik wilde vertellen. En het is leuk om mensen constant foto’s van beestjes te laten zien, maar dat gaat op een bepaald moment wel vervelen”, lacht Sniijders. „Je moet mensen meenemen in een verhaal.”

Een van zijn films is onlangs bekroond met de internationaal hoog aangeslagen Gouden Vin. „Dat is absoluut een van de kersen op de taart tijdens de jaarlijkse prijsuitreiking voor onderwaterfilmers en -fotografen. Er zijn mensen die alles op alles zetten voor die prijs. Ik niet. Maar ik vind het natuurlijk geweldig.” Sniijders’ vrouw Gabrielle gaat vrijwel altijd met hem mee op pad. „We zijn niet bang dat er iets gebeurt, want we zijn altijd samen”, zegt ze. „En we hebben nu zoveel ervaring.” De twee halen herinneringen op. „Maar het meest imposante? De walvishaai. Klinkt enger dan hij is. Een beest van dertien meter lang, maar hij doet niets.” Sniijders vult haar aan. „Als zo’n beest onder je door zwemt, geeft dat een enorme kick.”